

Rotary International

District 1610

District 1610

Secretariaat J.W.G. van Reijssen

Pieter Oudelandstraat 41

3341 GJ Hendrik-Ido-Ambacht

Telefoon : 078 681 40 35

Fax : 078 682 14 18

E-mail : h.vanreijssen@hetnet.nl

www.rotary.nl/d1610

Verslag Multi District Conferentie: zaterdag 17 mei 2008

“Jullie moeten doorgaan met wat jullie doen!!”

Nijkerk – Ze zei het met een ontwapende eerlijkheid, een beetje verlegen bijna, maar vol overtuiging. Rotary was ‘enorm goed bezig’ en zou dat moeten koesteren. Ze keek even de zaal in naar de massa mensen voor zich, laste een nauwelijks te merken korte pauze in en zei toen: “Wat jullie nu direct kunnen doen is de informatie die ik heb gegeven tot je nemen en met hernieuwde inzet en motivatie doorgaan met het ondersteunen van zoveel initiatieven. Jullie moeten gewoon doorgaan met wat jullie al doen.” Het applaus – voor de eerste keer werd een presentatie door deze vorm van bijval onderbroken – was overweldigend.

Stephanie Borsboom, een van de sprekers tijdens de Multi District Conferentie van Rotary in Nederland, had de voor haar zittende rotarians in het hart geraakt. Niet alleen door de enorme gedrevenheid die zij ten toon spreidde, maar ook door de waardering van een buitenstaander die zij uitsprak. Een buitenstaander zeker, maar wel een die overtuigd tot de conclusie was gekomen dat Rotary een organisatie is die er echt toe doet en die een geweldige potentie heeft.

Het optreden van de nog maar 30 jaar jonge, in Maassluis geboren civiel ingenieur, was een van de vele hoogtepunten van de conferentie, die op deze druilerige zaterdag 17 mei 2008 zo'n 950 rotarians en andere geïnteresseerden uit alle hoeken van Nederland naar Nijkerk had getrokken. Gemotiveerde mannen en vrouwen, die uitstraalden in een sfeer van saamhorigheid en vriendschap samen een mooie dag te willen hebben. En die kregen ze ook.

Nadat een Braziliaans klinkend muziek- en dansgezelschap, luisterend naar de naam **Kariocas do Samba** voor een sfeerverhogende opening had gezorgd, heette gouverneur **Chris Sas**, voorzitter van het Gouverneursberaad 2007-2208 iedereen welkom. Hij noemde de bijeenkomst al bij voorbaat ‘een heel bijzondere conferentie’ en herinnerde aan de voorbereidingen van de conferentie en aan de thema's Water, Gezondheid en Honger waarvoor in de loop van het jaar al bijna 3 miljoen euro landelijk bij elkaar is gebracht. Ook voor de door het comité van de MDC uitgekozen projecten, te weten: een Simavi Project in Kenia, Mercy Ships en The Hunger Project in Ghana, was al heel wat geld binnengekomen.

Chris Sas: “Samen iets tot stand brengen....samenkomen, zoals hier en nu in Nijkerk...in de geest van verdraagzaamheid, saamhorigheid, alsmede een goede verstandhouding en het gezamenlijk iets tot stand brengen zijn de vaste basis- en hoekstenen van ons Rotarybestaan. Samenwerken bevordert de vriendschap en schept een diepe hechte band. Rotary Shares was en is het prachtige gekozen thema van president Wilf Wilkinson, dit jaar. Beteken iets voor de ander!! Laten we samen proberen de doelstellingen van Rotary waar te maken.”

De conferentie was er een, zoals een conferentie hoort te zijn: met gedegen, inspirerende en motiverende voordrachten, met ontspanning en met zaken die ook bij een conventie horen, zoals het voorstellen van de nieuwe ploeg gouverneurs voor het volgende jaar, de altijd indrukwekkende vlaggenparade van alle in Nederland op dat moment aanwezige jaarkinderen, GSE-teams en ‘ambassadorial scholars’ en het herdenken van de overledenen middels het – tijdens een

oorverdovende stilte – door acteur **Peter Tuinman** op beeld voorgelezen gedicht: 'Er is nog zoveel niet gezegd' van Paul van Vliet. Aangrijpend.

De hele dag - en alle onderdelen ervan - werd vakkundig en soepel aan elkaar gekoppeld door dagpresentatrice **Luc Gijssen-Boerebach** (RC Ede), die als eerste spreker **Michael Webb** introduceerde.

Webb was aanwezig als vertegenwoordiger van wereldpresident Wilf Wilkinson. Hij begon, om zijn gehoor maar meteen gunstig te stemmen, met een paar zinnen in het Nederlands en dat werd getuige de reacties uit de zaal zeer op prijs gesteld. Hij herinnerde aan de thema's waarop dit jaar door de wereldpresident de nadruk wordt gelegd: water, gezondheid en honger, analfabetisme en "the family of Rotary". Hij gaf aan dat op de wereld een miljard mensen niet aan veilig drinkwater kunnen komen en dat als een gevolg daarvan elke dag 6000 kinderen sterven.

Hij wees erop dat er 42 miljoen mensen met HIV leven en dat er fondsen nodig zijn om de families te helpen die verwoest dreigen te worden door het overlijden van ouders en grootouders als gevolg van aids en voor een nieuw soort burgers: aids-wezen. Ook wees hij op het grote succes van de Polio Plus actie en op het belang van de Rotary Foundation. In dat verband riep hij de clubs op te streven naar een, zoals door Rotary International voorgesteld, gemiddelde bijdrage van 100 dollar per lid. Toen bij het lidmaatschap van een club ter sprake bracht, kwam hij tot vier categorieën leden: de – wat hij noemde – wishbones: de leden die hun tijd doorbrengen met te hopen dat anderen het werk zullen doen; de 'jawbones: de leden die het hoogste woord hebben, maar verder weinig concreets doen; de 'knucklebones': de leden die alles wat anderen proberen te doen, trachten onderuit te halen en de backbones', de leden die de verantwoordelijkheden willen dragen en al het werk doen. Zijn analyse was, gezien de bijna opgewonden reacties vanuit de zaal, kennelijk zo herkenbaar dat hij zich erin mocht verheugen een trefzekere karakterisering te hebben bedacht. Zoals ook een andere vergelijking trefzeker was. Net als in andere organisaties, zei hij, bestaat ook Rotary uit degenen die zorgen dat er iets gebeurt, degenen die van een afstand kijken naar wat er gebeurt en degenen die zich afvragen wat er gebeurt.

Aan de hand van een hilarisch verhaal over een familierecept voor het braden van rosbief toonde hij aan dat ook Rotary onderhevig kan zijn aan het fenomeen dat alles wordt gedaan "omdat we het altijd zo gedaan hebben". Hij vroeg de aanwezigen open te staan voor veranderingen en niet bang te zijn om uitdagingen aan te gaan, maar ook te beseffen dat de uitgangspunten van Rotary, zoals ooit door Paul Harris en zijn opvolgers geformuleerd en aan latere generaties doorgegeven, ook nu nog van grote waarde zijn. En het goede voorbeeld geven, dat is van enorm belang. Niet alleen met de mond belijden, maar ook zelf laten zien, dat de Four-Way Test aan de basis van het doen en laten van een rotarian staat.

Drie sprekers waren uitgenodigd om behartigenswaardige zaken aan de orde te stellen in het kader van de conferentiethema's **Gezondheid, Honger en Water**.

Ysbrand Poortman, ondermeer vice-president van de World Alliance of Organisations for the Prevention and Treatment of Genetic and Congenital Diseases, nam het onderdeel **Gezondheid** voor zijn rekening. In een stortvloed van feiten, cijfers, foto's, statistieken en eigen meningen schetste hij een beeld dat enerzijds tot droefenis stemmend was maar anderzijds ook hoopgevend omdat er op veel terreinen ook tal van zaken worden ondernomen om de situatie in de wereld te verbeteren. Onder het motto 'Verbeter de wereld, begin bij Rotary' vertelde hij een groot aantal feitelijkheden, zoals dat 90 procent van de gezondheidskosten naar de laatste jaren van het leven gaat. Maar ook dat minder dan 1 procent van de totale kosten van de gezondheidszorg naar het voorkomen van aangeboren ziekten en afwijkingen gaat. 3,3 Miljoen kinderen onder de vijf jaar overlijden jaarlijks aan

deze aangeboren kwalen terwijl 50 tot 70 procent ervan voorkomen had kunnen worden, als de nu al beschikbare kennis en informatie en de erbij behorende faciliteiten de betrokkenen maar op tijd zouden hebben bereikt.

Poortman gaf aan hoe de situatie met de gezondheid is in hoge inkomenslanden en in lage inkomenslanden is. Hij vertelde over de disbalans tussen de VN-doelstellingen op het gebied van gezondheidszorg (quote: “Gezondheidszorg is in de praktijk meer ziekenzorg dan gezondheidszorg”) en de werkelijkheid en hij sprak over patiëntenorganisaties en de kracht die die kunnen ontwikkelen. Hij zei ook een droom te hebben en hij lanceerde een plan voor een jaarlijkse Olympische spelen voor gezondheid, een soort jaarlijkse D-day, een wereldwijde jaarlijkse bewustwordingsdag. Daarmee, maar natuurlijk ook met visie, structureel beleid, sterke netwerken, kennis en educatie zouden er oplossingen voor de problemen kunnen worden gevonden. Rotary zou daarbij een belangrijke hulp kunnen bieden, want Rotary heeft een visie, een missie, een geweldig netwerk, de ervaring middelen bij elkaar te brengen en de expertise. Ook filosofeerde Poortman nog over een jaarlijkse gezondheidsmars rondom de wereld en hij vroeg zich af of zijn droom werkelijkheid zou kunnen worden. Volgend jaar bijvoorbeeld, als Rotary's internationale thema 'Make dreams real' is,

Drs J.W. (Hans) Eenhoorn – groot geworden bij Unilever en momenteel o.a. Associate Professor aan de Universiteit van Wageningen – liet zijn licht schijnen over het vraagstuk van de **Honger** die nog altijd grote delen van de wereld in zijn greep houdt. 'Honger de wereld uit: Het kan!! Het moet!!' was de titel van zijn presentatie. In hoog tempo leidde hij zijn gehoor via de millenniumdoelstellingen naar een aantal pittige theses. Hij zei bijvoorbeeld: “Het is moreel onaanvaardbaar dat er in deze wereld ongeveer 1 miljard mensen ziek worden van overconsumptie (obesitas, hart- en vaatziekten etc.) en dat tegelijkertijd ongeveer 1 miljard mensen chronisch honger lijden en daardoor geestelijk en lichamelijk onvolwaardig zijn. Het is gevaarlijk om 1 miljard armen en hongerigen te negeren, omdat dit een bron is voor conflict, terrorisme en verspreiding van besmettelijke ziekten. Het is economisch onwenselijk om 15 procent van de wereldbevolking uit te sluiten als consument en producent.”

Hij vroeg om het ontwikkelen van een realistische, bedrijfsmatige strategie om de honger in de wereld voor 2015 te halveren. Dat zou volgens hem kunnen door de zg. smallholders (de kleine boeren) te helpen hun productiviteit te verhogen. Daarbij zou moeten worden gekozen voor werkelijke politieke veranderingen, waarbij de prioriteit bij overheidsinvesteringen in de landbouw zou moeten liggen. Er zou moeten worden geïnvesteerd in rurale gebieden (wegen, opleiding, gezondheidszorg, informatietechnologie e.d.), in vrouwen (gelijke rechten, microkrediet, opleidingen) en in menselijke capaciteit (kennis en training).

Bij die politieke veranderingen zou ook grote aandacht moeten uitgaan naar het ondersteunen van zelforganisatie van de armen in bijvoorbeeld coöperaties en naar het regelen van eigendomsrechten. Vooral echter zou ook moeten worden gekozen voor het afschaffen en onmiddellijk stoppen van 'oneerlijke landbouwsubsidies in de OESO-landen'.

Als er gesproken wordt van een voedselcrisis, zo betoogde Eenhoorn, dan is dat voor de westerse wereld eigenlijk niet meer dan een voedselprijsstijging. De crisis is pas echt voor de mensen die het toch al slecht hebben. Van het geld dat wordt uitgegeven voor brandstof voor één zg. 'PC Hooftractor' kan in de armste delen van de wereld een mens een jaar lang eten.

De door hem bepleite politieke veranderingen zouden gemobiliseerd moeten worden in politieke acties. In de arme landen zou dat kunnen door strategieën te bedenken om de armoede terug te brengen middels het bestrijden van corruptie en door conflictbeheersing. In de rijke landen door ondermeer hulp en steun toe te zeggen en ook te geven voor een periode langer dan 10 jaar en door de millenniumdoelstellingen van de VN te steunen, zijnde armoede en honger halveren, alle kinderen

naar de lagere school, gelijke rechten voor vrouw en man, kindersterfte terug brengen tot eenderde, betere gezondheid voor moeders (kraambedsterfte terug tot ¼), verspreiding van HIV/aids, malaria en tbc terugdringen, duurzame milieuontwikkeling, waaronder schoon drinkwater voor iedereen en eerlijke handel, schuldvermindering, toegang tot betaalbare medicijnen en technologie overdracht).

De derde themaspreker – wat later op de dag – was **Peter Wiers**, lid van RC Santpoort en voorzitter van de Rotary WaterWerkgroep District 1580. Wiers – van oorsprong aardwetenschapper en bedrijfseconoom – behandelde het onderdeel **Water**. Wiers is oprichter en directeur van de Stichting Climate Partners, die zich ten doel stelt het klimaat op aarde leefbaar te houden voor toekomstige generaties.

Wiers vertelde dat de Rotary WaterWerkgroep District 1580 kleinschalige drinkwaterprojecten steunt voor de op het platteland levende bevolking in Oost Afrika en Indonesië. Daardoor krijgen die mensen de kans om aan de armoedespiraal te ontsnappen. De werkgroep zorgt dat projecten vooraf worden getoetst en dat er actief gebruik wordt gemaakt van Matching Grants en samenwerking met NGO's. In een heel praktische presentatie ging Wiers in op het belang van veilig drinkwater. Dat is volgens hem de basis van alles. Zonder veilig drinkwater is er ook geen gezondheidszorg, voedselvoorziening en scholing mogelijk. Elke dag, zo rekende hij voor, sterven er 6000 kinderen (zoals ook al door Michael Webb opgemerkt) door gebrek aan goed drinkwater en dat betekent op jaarbasis een sterfteaantal van 2 miljoen.

Peter Wiers zei dat zijn waterwerkgroep maar één doel nastreeft: voldoende veilig water voor iedereen. Hij gaf aan dat gewerkt wordt middels vier typen projecten: bronbescherming, ondiepe putten, zanddammen en watertanks..

Hij vertelde hoe alles in bij voorbeeld Oost Afrika in de praktijk werkt en hij liet daarbij beelden zien van projecten die als geslaagd kunnen worden beschouwd. Hij riep bovendien de clubs op om zich ook meer dan nu toe met de zorg voor veilig water bezig te houden. Hoe? Door een watercommissaris in elke club aan te stellen. Maar ook door op dat gebied samen te werken met clubs in de regio en door elk jaar ergens een waterproject te steunen.

Er waren op die gedenkwaardige zaterdag natuurlijk ook wat kleinere agendapunten die de aandacht trokken. De lunch bijvoorbeeld werd dermate op prijsgesteld dat degenen die als laatsten de congreszaal uit konden, terecht kwamen in een ruimte waarin mederotarians inmiddels al aan hun tweede of derde broodje bezig waren. Maar er was voldoende voor iedereen en de hoeveelheid heerlijk eten stond dan ook enigszins in schril contrast met de situatie in de wereld, zoals die eerder door Hans Eenhoorn was geschetst.

Er was ook een zg. marktplaats: een hoeveelheid kraampjes waar mensen hun clubprojecten onder de aandacht brachten en waar andere interessante Rotaryzaken aan de aanwezige passanten werden aangeprezen.

In het zaalprogramma kwam ook **Frances Turley** aan het woord. Als vertegenwoordiger van The Rotary Foundation vertelde zij kort en bondig over de waarde van de Foundation en over wat iedereen zou kunnen doen om de Foundation te steunen.

Amusement, natuurlijk. Rotarian houden ook van ontspanning. Daarvoor was ingehuurd een trio zangeressen dat luisterde naar de naam **Big, Black & Beautiful**. Met een in up tempo uitgevoerd miniconcert bracht het drietal de aanvankelijk nogal afwachtende congresgangers uiteindelijk in meer dan opgewonden (in de goede zin van het woord) staat. Staand en applaudisserend als waren ze in hun jeugd en in de tijd van rock 'n roll teruggebracht, gingen ze op nummers als We are family, Dirty old man en Fire soms bijna uit hun dak, zoals dat in de moderne terminologie wordt genoemd. Helemaal los ging de zaal toen alle jaarstudenten, ambassadorial scholars en GSE-teams zich een

weg naar het podium baanden om daar dansend als in een disco op zaterdagavond voor te doen hoe alle stijfheid – mocht die al aanwezig geweest zijn – uit de toch wel wat stramme leden moest worden geswingd.

Nog twee sprekers maakten de MDC 2008 uiteindelijk met al het hierboven al omschreven tot een onvergetelijke en imponerende bijeenkomst.

Stephanie Borsboom (eerder al aangehaald) presenteerde zich met een ontwapende eerlijkheid en een onvoorwaardelijke betrokkenheid. Die deden als het ware verlangen naar een wereld met alleen maar jonge mensen zoals zij. Zij vertelde vanuit de praktijk hoe zij in Nepal, het op twaalf na armste land ter wereld, heel dicht bij de mensen had gestaan om het leven van die mensen te verbeteren; hoe zij eigenhandig met die mensen een brug had gebouwd, en vervolgens - na het oprichten van een eigen stichting - nog 20 scholen, 15 watervoorzieningen en 1000 latrines.

Zij gaf een overzicht van wat haar nog jonge leven al met haar had gedaan: studeren als Peace Fellow op uitnodiging van Rotary, hard werken met de lokale bevolking in Nepal aan de ontwikkeling van dat land en inmiddels als vertegenwoordiger van de Wereldbank. “Mijn einddoel op professioneel vlak is nog niet duidelijk”, zei zij, “maar ik weet zeker dat ik me altijd zal blijven inzetten voor mijn stichting en mijn Nepalese familie en vrienden. Ik ben er steeds meer van overtuigd geraakt dat zowel werk moet worden verzet op het niveau van de lokale bevolking als op beleidsniveau. Kleine organisaties zijn goed om snelle resultaten op lokaal niveau te bewerkstelligen. Grote organisaties zijn daarvoor te log en traag. Natuurlijk moet er gedegen onderzoek worden gedaan voordat alle honger, armoede en gezondheidsvraagstukken kunnen worden opgelost. Maar iemand die vandaag geen kans heeft om naar school te gaan, of bijna sterft aan diarree kan hier uiteraard niet op wachten. Daarvoor is het werk van kleine organisaties van zeer groot belang.”

“Rotary is dan ook goed bezig door op beide niveaus aan de slag te zijn. Er sterven nog dagelijks mensen vanwege honger, een slechte gezondheid en diverse ziektes. Ook is het analfabetisme nog steeds ongekennd enorm en heeft de meerderheid van de mensen niet eens de beschikking over de meest simpele basisvoorzieningen. Door financiële en technische steun te leveren aan projecten die zich richten op dit soort problemen, worden op de korte termijn vele levens gered of in elk geval in positieve zin veranderd. Door op hetzelfde moment heftig te investeren in campagnes gericht op de uitbanning van polio, worden op de lange termijn vele levens gered.”

Het applaus, dat gedurende de MDC over het algemeen niet karig was – om het maar eens eufemistisch te zeggen – draaide uit op een ovatie.

En toen moest **Prof. dr Geert Sanders** nog komen. De Groningse emeritus hoogleraar ontwikkelingspsychologie had zijn voordracht de titel ‘Rotary, kracht van continuïteit, bron van vernieuwing’ gegeven. In een uiterst motiverende en inspirerende presentatie karakteriseerde hij Rotary als een missie gedreven organisatie die moet steunen op drie pijlers: betrokkenheid, betrouwbaarheid en beschikbaarheid en die alle kenmerken van succesvolle organisaties heeft: sensitief ten aanzien van de omgeving, een sterk gevoel van identiteit en een coherent geheel van waarden, tolerant ten aanzien van activiteiten in de marge en behoudend in het beheren van financiën.

Door zijn bloemrijk en beeldend taalgebruik wist hij zijn gehoor zodanig te boeien dat de in principe niet al te luchtige stof er bij het publiek inging als gesneden koek. Hij vroeg zich hardop af waarin de kracht van Rotary's continuïteit en vernieuwing zouden kunnen liggen en het antwoord deelde hij in, in drie invloeden: de overwogen en zorgvuldige selectie van nieuwe leden, met nadrukkelijke aandacht voor diversiteit (bijvoorbeeld met betrekking tot beroepen, sekse, etnische achtergrond); het

ontdekken en benutten van de voor hand liggende Rotarydwersverbanden, o.a. via de PETS en via gezamenlijke lokale projecten (samenwerkingsmogelijkheden blijken in het algemeen voor het opscheppen te zijn doordat veel Rotarians in regioverband elkaar kennen) en het zorgen voor een voordurende wisselwerking tussen de individuele clubs en de hen omringende omgeving, o.a. door eigen 'vocational' activiteiten te ondernemen ten behoeve van diverse externe doelgroepen.

Maar hij constateerde ook dat Rotary misschien niet onaantastbaar is en aan bedreigingen bloot kan staan. In dat verband noemde hij de Commissie Rotary Samen Sterk die de kwaliteitsverbetering bij het realiseren van de doelstellingen van rotaryclubs hoog op de agenda heeft gezet. Dat resulteerde in een rapport met praktische aanbevelingen op club- en districtsniveau. De commissie heeft echter ook suggesties gedaan voor kwaliteitsverbetering door aan te dringen op meer samenwerking tussen clubs op lokaal -, regionaal -, districts- en landelijk niveau.

Sanders: "Deze suggesties leverden veel discussiestof op. Voelen clubs zich hierdoor wellicht in hun comfortzone aangetast, gewend als zij zijn aan de kleine 'inner circles' van 'ons kent ons'? De steeds complexere samenleving vraagt om organisaties die hun grenzen kunnen verleggen. Wil Rotary haar betekenisvolle rol blijven spelen, dan zullen clubs ook, in onderlinge samenwerking, vraagstukken moeten durven aanpakken die zich niet lenen voor een aanpak per club. Zoiets vraagt om moed en ondernemingslust, eigenschappen die ruim in Rotaryverband zijn vertegenwoordigd. Eigenschappen ook die zullen appelleren aan jonge vrouwen en mannen, zodat zij als nieuwe leden tot Rotary zullen willen toetreden."

"Durf je ook in dat grotere verband te bewegen", riep hij als het ware uit. "Toon betrokkenheid, betrouwbaarheid en beschikbaarheid."

Zijn referaat leverde hem een klaterende handgeklapte ondersteuning op.

Daarmee was alles eigenlijk wel behandeld. En terwijl iedereen zich al zo'n beetje opmaakte om geestelijk weer helemaal bij de Rotaryles gehaald, de reis naar huis te gaan maken, kreeg de dag nog een spectaculair slot. 'Rotary in klank en beeld' stond er in het programmaboekje. Wat daarmee werd bedoeld werd duidelijk toen iedereen verzocht werd nog even te blijven zitten en het licht in de zaal werd gedoofd. Als het ware vanuit het niets ontrolde zich vervolgens een kleurrijke, daverende, indrukwekkende en soms ontroerende, maar in elk geval monumentale en bijna triomfantelijke lasershow. Een mooier slot van een imposante en ook inhoudelijk ijzersterke Multi District Conferentie was niet mogelijk geweest.